

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXXI. Pensionis ecclesiasticæ natura & conditiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

tionis utrimque non fiat eodem tempore, & is cui alter resignavit, secunda collatione ante compermutantis resignationem moriatur, alter compermutator potest utrumque beneficium retinere, nisi aliud ex supradictis obster. Denique si resignatione ex parte unius compermutantium impleta, alter ex parte sua implere nolit, ille potest ad suum redire beneficium; ad quod aliqui novam collationem requirunt, alii non requirunt.

CAPUT LXXI.

Personis ecclesiastica natura & conditiones.

577 **P**ensio hic est jus percipiendi fructus ex alieno beneficio. Triplex est: *Temporalis*, quæ dari potest etiam Laicis pro aliquo ministerio temporalis erga Ecclesiam, v. g. agenti res Ecclesie. *Spiritalis*, quæ Clerico datur ob officium spirituale erga Ecclesiam; v. g. Suffraganeo, Vicario Parochi, &c. *Media*, quæ soli datur Clerico, non ob præstandum spirituale officium, sed ob cessionem vel resignationem, vel litis compositionem, aut aliam iustam causam. Ut autem quis capax sit pensionis Clericalis (id est spiritualis, vel mediæ) debet 1. esse Clericus. 2. habere ætatem 14. annorum, licet aliqui putent sufficere ætatem 7. annorum. 3. ferre habitum Clericalem, si pensio excedat 60. ducatos. 4. esse legitimus. 5. non excommunicatus, non irregularis, &c. licet Garcia, Lessius, & alii putent excommunicatum & irregularem esse capax pensionis.

578 Solus verò Papa ex stylo Curie, communique jure (statuente, ut ecclesiastica beneficia sine diminutione conferantur) per se loquendo potest beneficiis pensiones imponere: nisi forte consuetudo legitime præscripta quibusdam Episcopis hoc permittat. Principes autem nullo modo possunt Abbatis pensioni-

bus onerare, etiam ad pias causas, nisi sub beneplacito Papæ. Quod antequam interveniat, nullas vires habet quævis promissio, nec effectum obligatio. Et generaliter quicumque recipit pensionem ante confirmationem Papæ, tenetur ad restitutionem, cessatque ipsi pensio. Per accidens tamen omnibus Episcopis permittitur impositio pensionis. 1. ob paupertatem & senium ejus qui resignat. 2. causa compositionis in lite. 3. causa permutationis ob inæqualitatem fructuum. Quibus casibus pensio non extinguatur nisi morte pensionarii, in cujus favorem gravatum est beneficium; quo supervivente, solvi debet etiam a successore.

Ceterum pensio debet esse moderata, ne Beneficiarius nimis gravetur, maxime si beneficiarius sit curatum. Cujusmodi beneficiis nulla pensio (secundum Trid. sess. 24. cap. 13. de reform.) imponi potest, nisi excedant valorem 100. ducatorum. Generatim autem pensio non debet excedere tertiam partem omnium fructuum, quamvis Pontifex possit majorem imponere. Doctores communiter. Pensionarius autem 1. non obligatur ad Horas, sed ad Officium parvum B. Virginis. Quod si omittat, tenetur ad restitutionem. 2. non potest vendere pensionem sine licentia Papæ: quamvis possit redimere quinque annatis, conveniendo cum Beneficiario, ut istam accipiat summam pro pensionis extinctione, dummodo in resignatione vel cessione non intervenierit pactum de redimendo. 3. non potest illam commutare cum beneficio; aliàs foret simoniacus.

580 Quoad Beneficiarium pensione gravatum, eam tenetur solvere sub mortali, uti colligitur ex gravibus pœnis, scilicet excommunicationis & privationis beneficii, quibus solutio solet ipsi præcipi in Litteris eam assignantibus.

P A R S II.

Amor sine reverentia magna non usurpans sanctum Dei nomen.

Ad secundum Decalogi præceptum: Non assumes nomen Domini Dei tui in vanum.

Secundum istud præceptum necessarid consequitur primum. Quisquis enim summe colit & diligit aliquem, sine reverentia magna de ipso non loquitur. Si ergo Deum summe diligimus & colimus, summe cavere debemus, ne nomen ejus nisi summa cum reverentia usurpemus. Qua in re gravissimè peccant Christiani, pro dolor! nimis multi, per quos nomen Dei blasphematur. Siquidem teste Chryostomo homil. 10. in Acta, *nullus cum reverentia memor est nominis Dei. Et tu quidem, si dilexeris quempiam, ad nomen illius excitator efficeris: Deum autem sic continuo vocas quasi nihil. Nomen illius usurpas ut iram tuam in proximum demonstras, ut ipsi malum impreceris. Voca illum ut*

benefacias inimico. Voca illum in salutem animæ tuæ: tunc aderit; tunc laudificas illum. Voca sicut vocavit S. Stephanus, dicens: Domine ne statuas illis hoc peccatum.

Contra præceptum istud principaliter peccant, qui indebitè jurant. Ideò sic

CAPUT I.

Juramentum definitur ac dividitur.

Juramentum à S. Thoma q. 89. art. 1. sic definitur: *Juramentum est invocatio divini testimonii, ad fidem faciendam assertioni rerum presentium vel præteritarum (& est juramentum assertorium) vel ad confirmandam promissionem rerum futurarum, & est juramentum promissorium. Si fiat cum debiti;*